

1995 - 2015 * 20 let

List

Revija za
kulturalna in
druga
vprašanja
Občine
Šoštanj
in širše.

Srebrni odbojkar Jan Klobučar

2

5

8

17

ISSN 1581-8373

9 770158 183733

Poštnina
plačana pri
pošti 3325
Šoštanj

LETO XX
ŠT. 20
12. NOVEMBER 2015
1,60 EUR

DESET LET NAŠE ŠOLE str. 2
PRENOVLJENI TRG SVOBODE str. 5
INTERVJU - DRAGO POTOČNIK str. 8
JESEN V VRTCU str. 17

DESET LET NAŠE ŠOLE

Res je, že 10 let je minilo, odkar sta se v Šoštanj združili OŠ Bibe Rōcka in OŠ Karla Destovnika-Kajuha Šoštanj. 1. septembra 2005 smo prvič vstopili v lepo novo šolo. Sprva smo se še sramežljivo gledali, a kmalu so padle vse prepreke in postali smo vsi eno. Ob združitvi smo si izbrali slogan **Z roko v roki**.

Letos torej praznujemo 10-letnico združitve. Kaj pa je to 10 let, boste rekli. Mnoge šole praznujejo 100- in večletnico. Pa se je v teh 10 letih pri nas marsikaj dogajalo.

V ponedeljek, 5. oktobra, smo imeli v dvorani OŠ Karla Destovnika-Kajuha Šoštanj rojstnodnevno zabavo. Kot se spodobi, smo se ob filmih in fotografijah spomnili najpomembnejših dogodkov; s pesmijo, plesom, glasbo in besedo smo potovali skozi 10 let naše mlade šole.

Spominjali smo se šol v naravi, različnih interesnih dejavnosti in projektov, naših zlatih učencev, naj učencev in naj športnikov. Panje na šolskih hodnikih smo okrasili z njihovi-

mi fotografijami in dosežki. Spregovorili smo o slavnih gostih na šoli, o raznih pomembnih dogodkih, ki smo jih priredili. Predstavili smo torej našo desetletnico iz vseh zornih kotov.

Ponosni smo na našo mlado šolo in na vse, kar smo dobrega naredili. Ponosni smo na desetine zlatih učencev, naj učencev in naj športnikov. Ponosni smo na Likovni svet otrok, na to, da smo kulturna šola že drugi mandat in da smo bili eko in najbolj športna šola.

Ob tej priložnosti je nastala tudi šolska himna, ki jo je napisala Anamarija Mežnar, uglasbila pa Metka Berk. Refren je na ves glas prepevala polna dvorana gostov, staršev, nekdanjih učencev, učiteljev ...

HIMNA OŠ KARLA DESTOVNIKA-KAJUHA ŠOŠTANJ

*Vsako jutro se zgodaj prebudimo
in v šolo iz vseh strani hitimo.
Znanja željni vsi se usedemo v šolske klopi.
Pametni, veseli, veliki in pa mali
vsi v šoli bomo pridno poslušali.*

*Zato, da nam v glavi ostalo bo veliko
in da znal' napisat' bomo zadnjo piko.
Naučili se bomo množiti, deliti,
risati in peti, angleško govoriti.
Izvedeli bomo, kakšen je ta svet
in kakšen je bil pred več tisoč let.*

Refren:

*Rumena za veselje,
oranžna za nasmeh,
modra pa za žarek
v otroških je očeh. (4x)
Ko na glas zapoje šolski zvonec,
ta dan pouka res je konec.*

*A kmalu bomo se vrnili,
da bi se novih dejstev naučili.*

Refren

Rumena za veselje ...

Hvala vsem učencem, učiteljem in drugim soustvarjalcem naše 10-letne zgodovine.

Trudili se bomo, da bo tudi naslednje desetletje vsaj tako uspešno, kot je bilo prvo.

Za kolektiv
Jožica Andrejč

Foto: Klemen Belavič

HUDIČEV ŽEBELJ

Svoje dni sem kadila tudi jaz. V pisarni nas je bilo kar lepo število in siva megla in grenak vonj po tobačnem dimu sta se osem ur na dan vpijala v naše lase in oblačila. To so bili časi, ko so kadili potniki na avtobusih, vlaki so imeli kadilske in nekadilske vagone, kadilo se je po hodnikih bolnišnic, zdravstvenih domovih, v šolskih zbornicah je bila med glavnim odmorom nizka oblačnost...

Uslužbenka na banki je z desno roko s kulijem pisala položnico, z levico pa otesala pepel. Gostilne pa so bile tako ali tako najbolj zamegljeni prostori. Ko je dedec zvečer stopil v stanovanje, je njegova bunda tako smrdela po tobačnem dimu, da žene nikakor ni mogel prepričati, da je šel samo na sprehod pred spanjem.

V spominu sta mi ostali dve visoko noseči mladi ženski na hodniku porodnišnice, ko sem šla pogledat novorojenega nečaka. Pri napol odprtem oknu sta vlekli vsaka svojo cigareto in živahno razpravljali o tem, da sta imeli popadke, ki pa so se ustavili in zdaj ju bodo najbrž poslali nazaj domov. Ja, tako normalno je bilo kaditi ob vsakem času in povsod.

Oblast je in še bo sprejemala take in drugačne zakone, ene na kožo pisane njim samim, druge mogoče dobre tudi za nas, navadne smrtnike. Nočem veliko spremljati politike, ker se mi včasih že res »grauža«, če kdo še ve, kaj beseda pomeni. A se mi vseeno (ali pa prav zato?) vedno bolj zdi, da je zelo malo na novo sprejetih predpisov in zakonov takih, ki bi ljudem naredili kaj zares dobrega. Vse gre v smeri zategovanja, kleščanja, zaostrovanja, iskanja še več denarja za proračun... Ampak tale, protikadilski, je bil pa na mestu. Saj še vemo, kako smo nasprotovali, polemizirali in ob tem seveda živčno kadili, kako smo kritizirali oblast, ki nam hoče vzeti še ta majčken, sladek, nepogrešljiv užitek!

Navsezadnje je obveljal in danes je, kot je. Tisti, ki se »čiku« nikakor ne morejo odpovedati, pač vlečejo tam, kjer smejo. Veliko jih je in jaz, ki sem mnogo let nazaj mislila, da je dan, s prižgano cigareto začet, pač najbolje začet, jih celo dobro razumem. Ampak takrat cigareta ni bila tak strošek, kot je danes. Ne vem povedati, kolikšen odstotek povprečne plače si, na primer, dal za »šteko«. Prepričana sem, da je danes neprimerno višji.

Nedolgo nazaj sem bila na pikniku in z daljno sorodnico sva sedeli na robu travnika in klepetali in ona je odkrito potarnala, da komaj še zmorejo. Da je lani med dopustom hodila v Avstrijo obirat kumare, da so zvozili. Živi namreč blizu avstrijske meje... Saj sinova delata ob študiju, tamala je šele v tretjem letniku, a vse-

no je hudič. Mož zasluži minimalno, ona prav tako, v trgovini je pa vse božjastno drago. In ob vsem jamranju in toženju, kako nas je preklela Slovenija prinesla okoli, kako si tajkuni polnijo malhe s suhimi evri, nas, navadne siromake pa puščajo v dreku, iz katerega ni izhoda, je vlekla eno za drugo. Marlboro light. Po 3,90 škatlica. V moškem krogu, kjer so morali imeti veliko bolj veselo debato, kajti gromki smeh se je slišal po celem »piknik placu«, je tudi njen mož veselo pihal. Pritrdila sem ji, da je res hudo, če moraš še tri otroke spraviti do kruha... Ko je nekdo nosil okoli kavo v plastičnih lončkih in smo skoraj vsi posedli, eni po tleh, drugi za mize, sem postala pozorna na njeno hčerko, ki je skora-jda ne poznam, daljna žlahta pač. Tudi punca je kadila in – saj ni res – oba fanta prav tako. Ni treba veliko računati, pa izračunaš. Prav nesramno me je vleklo, da sem jih začela opazovati in vse popoldne so jih prižigali, eno za drugo. Teško, da bi bili samo sezonski kadilci, videti so bili oni pravi, strastni.

Včasih se spomnim svojega ateja, ki je imel

v določenem obdobju navado, da je od vsakega čika odtrgal kaka dva centimetra in vršiček shranil v polivinilasto vrečko. Ko je prišel kak dan, ko mu je zmanjkalo cigaret, je iz tistih koščkov stresel tobak na časopisni papir, zvil, oslinil in zalepil – in je bil potolažen. Do Šoštanja je bilo daleč, denarja pa tudi ne toliko, da bi si bil privoščil kako zalogo...

Hvaležna sem sama sebi, da ne kadim. A tistih par let, ko sem, je dovolj, da jih razumem, strastne puhače. Ni lahko, sploh ni lahko. Ne vem, kakšen je recept, jaz sem nehala kar tako, brez veze, kot sem tudi začela. Zakaj nehati? Mislim, da je danes denar že kar dovolj velika motivacija, če že zdravje ne. Ker ta druga, zdravje, je kar premalo prepričljiva. Saj vsi poznamo stare stričke, ki so kadili petdeset, šestdeset let, pa še kar živeli... In onesnažen zrak in izpušni plini pa vse drugo, kar vdihavamo... Vse vas razumem, ker čik ima presneto moč. Hudičev žebelj mu rečejo, se ve, zakaj. V karikaturah je zabit v krsto. Res vas razumem. Mnogo bolj kot tisti, ki je nikoli ni prižgal.

Vir: splet

VSEBINA

Revija za kulturna
in druga vprašanja
občine Šoštanj in širše.

3 Uvodnik

5 Naša občina

8 Intervju

10 Dogodki in ljudje

14 Šport in rekreacija

16 Vrtec

19 Zabavna stran

20 Mačji grad

Izdaja

Zavod za Kulturo Šoštanj
Trg Svobode 12, 3325 Šoštanj
zanj Kajetan Čop, direktor
Izdajanje Lista finančno omogoča
Občina Šoštanj, zanjo Darko Menih,
župan.

Odgovorni urednik

Peter Rezman

*Kritične pripombe na vsebino ali
obliko Lista bodo dosegle svoj
namen le, če jih boste posredovali
s kratkim sporočilom na
e-naslov list.urednik@gmail.com*

Vodenje redakcije

mag. Milojka Bačovnik Komprej

Oblikovanje, prelom strani

Media Center, Marko Gorjup s.p.

Tisk

Eurograf d.o.o.

Naklada

700 izvodov.

Vse sodelavce prosimo, da prispevke
za LIST št. 21, pošljete najkasneje
do 18. novembra 2015 na elektronski
naslov:

list.revija@gmail.com

Foto naslovnice:

Tjaša Rehar

Zavod za kulturo Šoštanj

Zavod za kulturo Šoštanj se zahvaljuje
vsem gasilcem, policistom, medicinskim
sestram in zdravnikom za njihovo stalno
skrb in opravljeno delo ter naloge.

OTVORITEV TRGA SVOBODE V ŠOŠTANJU

Trg svobode v Šoštanju je dobil povsem novo podobo. Čudovito kamnito urejen trg, na katerem je v celoti prenovljena tudi vsa infrastruktura, je Občina Šoštanj, v petek, 23. oktobra, tudi uradno predala namenu. Prenova trga je stala 1.100.000 evrov, investicijo je v celoti zagotovila občina v proračunu, dela pa je izvajalo podjetje Nival Invest, d. o. o., iz Vidma pri Ptujju. S trga se deloma umika promet, saj je parkiranje omejeno na dve uri.

Na svečani otvoritvi je župan Občine Šoštanj Darko Menih zbranim na kratko predstavil bogato zgodovino mesta Šoštanj in tudi samega trga, na katerem stoji spomenik padlim borcem, ki so ga postavili že leta 1953. Na predvečer odkritja spomenika je takrat koncert pripravil Pihalni orkester Zarja, ki je tokrat sodeloval v programu otvoritve prenovljenega trga.

Župan se je v nadaljevanju zahvalil vsem, ki so kakorkoli pripomogli k prenovi tega trga – izvajalcem, nadzoru, Zavodu za varstvo kulturne dediščine Celje, sodelavcem na občini in tudi vsem sosedom, ki so strpno štiri mesece čakali, da se prenova zaključi.

V času del so na trgu odkrili Končanov vodnjak, ki so ga nato ohranili in primerno uredili. Gre za enega od vsaj desetih vodnjakov v središču Šoštanja, iz katerih so pred regulacijo Pake v petdesetih letih prejšnjega stoletja še zajemali vodo, čeprav je mesto dobilo svoj vodovod že leta 1931. Odkrili so tudi staro cesto, ki po mnenju strokovnjakov ni imela velike zgodovinske vrednosti, zato so kamenje, s katerim je bila tlakovana, uporabili za ureditev vodnjaka.

Zbrane je na otvoritvi nagovoril tudi direktor podjetja Nival Invest, d. o. o., Marko Peter, ki je pohvalil svoje delavce, ki so delali poleti

Foto: arhiv Občine Šoštanj

v vročini, jeseni že v mrazu in dežju, da so lahko pravočasno uredili ta trg. Župana Občine Šoštanj je presenetil z darilnim bonom za 5.000 evrov, za humanitarno pomoč občanom šoštanjske občine. Menih se je za lepo gesto zahvalil in zatrdil, da bo pomoč prišla v prave roke.

Trg ima čudovito urejeno tudi urbano opremo s klopcami za posedanje, želja je, da bi se na njem družile vse generacije Šoštanjčanov – medgeneracijsko je bila zasnovana tudi sama

otvoritev.

Poleg že omenjenega Pihalnega orkestra Zarja, so čudovit kulturni program na prireditvi pripravili še člani Mešanega pevskega zbora (MePZ) Svoboda Šoštanj, MePZ Društva upokojencev Šoštanj, trobilni kvartet in plesalke Osnovne šole Karla Destovnika-Kajuha Šoštanj.

Zabava se je nadaljevala pod šotorom na rokometnem igrišču, kjer je obiskovalce zabaval ansambel Spev.

SREBRO VREDNO ZLATA

Tudi v občini Šoštanj so prebivalci z navdušenjem spremljali izvrstne predstave slovenskih odbojkarjev. Še toliko bolj, ker je bil med slovenskimi junaki tudi Šoštanjčan Jan Klobučar. Župan Občine Šoštanj Darko Menih mu je želel čestitati javno na otvoritvi Trga svobode, vendar Jan zaradi klubskih obveznosti že odhaja v Frankfurt, zato mu je župan pripravil prisrčen sprejem kar na občini. »Špalir« so Janu pripravili otroci Vrta Šoštanj, ki so mu tudi zapeli in zaploskali.

Darko Menih je dejal, da je občina ponosna na njegov izvrsten dosežek, mu iskreno čestital ter izročil vrednostni bon v višini 1.000 evrov. Podžupan Viki Drev mu je v spomin izročil grb Občine Šoštanj.

Ganjani Jan Klobučar se je zahvalil za lep

sprejem, povedal, da je v Šoštanju preživel lepo otroštvo in otrokom vrta svetoval, naj se ukvarjajo s športom in naj ne bodo ves čas pri računalniku ali televiziji.

V sproščenem pogovoru so se v nadaljevanju spomnili Janovih šolskih dni, ko je bil sedanji župan Menih ravnatelj stare Kajuhove šole. Župan je bil dolga leta športni pedagog in odbojcarski trener, tudi državne reprezentance na vozičkih, zato takšne uspehe, kot ga je dosegla slovenska reprezentanca še toliko bolj ceni.

Vsi prisotni so si z zanimanjem in občudovanjem ogledovali medaljo in zaželeli Janu veliko sreče tudi v prihodnje. Jan Klobučar je svoje prve odbojcarske korake naredil v Šoštanju, nato kariero nadaljeval v Framu, pri ACH, letos pa se prvič podaja v tujino – v Frankfurt.

Foto: arhiv Občine Šoštanj

ŽUPAN PREDAL OPREMO GASILCEM

Občina Šoštanj se zaveda, kako pomembno vlogo imajo gasilci, zato dobro skrbijo za njihovo opremo. Potem, ko je v zadnjih osmih letih občina dobro opremila vsa štiri gasilska društva z voznim parkom, je letos 20.000 evrov občina namenila za nakup osebne gasilske opreme – oblek, rokavic, škornjev in čelad.

Delitev sredstev med štiri društva (Šoštanj-mesto, Topolšica, Gaberke in Lokovica) poteka na ravni občinskega gasilskega poveljstva. Sredstva so razdelili na podlagi kategorizacije društev.

Svečano predajo opreme je opravil župan Občine Šoštanj Darko Menih, ki je ob tem

povedal, da je občina ponosna na svoje gasilce, pohvalil njihovo delo z mladimi in njihove uspehe na različnih gasilskih tekmovanjih. Obenem se jim je zahvalil za imenitno promocijo v oktobru, mesecu požarne varnosti, ko so izvedli tudi osrednjo občinsko gasilsko vajo vseh štirih društev v občini.

Župan se jim je zahvalil za vse, kar naredijo, in povedal, da njihovo delo cenijo tudi občani.

Poveljnik občinskega gasilskega poveljstva Boris Goličnik je dodal, da so veseli, da imajo šoštanjska društva dobro opremo in da vsa štiri društva med seboj dobro sodelujejo. Poveljnik Gasilske zveze Šaleške doline Boris Lambizler pa je povedal, da so na zvezi zelo veseli in ponosni, da ima župan Občine Šoštanj tak posluh za delo gasilcev.

Vsi skupaj so se strinjali, da so kupili dobro opremo, poleg sredstev občine je vsako društvo za nakup te opreme dodalo še nekaj svojega denarja, predvsem pa so se razšli z željo, da bi opremo čim manjkrat uporabljali na intervencijah.

Foto: arhiv Občine Šoštanj

OSREDNJA OBČINSKA KOMEMORACIJA

Pred spomenikom padlim borcem na prenovljenem Trgu svobode v Šoštanju je bila osrednja občinska komemoracija.

Zbrane je nagovoril župan Občine Šoštanj Darko Menih, ki je med drugim povedal, da je dan spomina na mrtve čas, ko se lahko nekoliko umirimo in se spomnimo ljudi, ki jih

ni več med nami. Med njimi je tudi 97.500 državljanov, ki so na Slovenskem umrli med in neposredno po drugi svetovni vojni. Na območju Občine Šoštanj je 17 spominskih obeležij žrtev NOB, gre za kulturne spomenike lokalnega pomena, za njihovo vzdrževanje in obnovo pa skrbi Občina Šoštanj. Osrednji spomenik NOB na Trgu svobode v Šoštanju je bil odkrit leta 1953 v spomin na več kot 200 padlih borcev, aktivistov, talcev in žrtev fašističnega nasilja iz Šoštanja, Gaberke, Raven, Zavodnja, Topolšice, Belih Vod, Florjana in Lokovice. Župan je še dodal, da generacije, ki niso občutile vojnih strahot, dojemajo mir in svobodo kot nekaj povsem običajnega. Pa ni tako.

V imenu Krajevne organizacije Zveze združenj borcev za vrednote NOB je spregovorila Bojana Žnider, ki je med drugim dejala, da danes smo, kar smo, zaradi dejanj, ki so jih zmogli naši predniki. Tudi zato mora vsak posameznik živeti tako, da bo izboljšal življenje nam in našim zanamcem.

Predstavniki ZZB NOB so položili cvetje k spomeniku, kulturni program pa so pripravili Pihalni orkester Zarja, učenci OŠ Karla Destovnika-Kajuha Šoštanj in Oktet Zavodnje.

Tjaša Rehar, univ. dipl. nov.,
višji svetovalec za odnose z javnostmi

Foto: arhiv Občine Šoštanj

PROSTOR ZA VETERANE

Območno združenje veteranov vojne za Slovenijo, v nadaljevanju OZVVS Šoštanj, je dobilo nove društvene prostore, v tretjem nadstropju občinske zgradbe, na Trgu svobode 12.

Svečana predaja je bila v sredo, 28. oktobra, v prisotnosti župana Občine Šoštanj Darka Meniha, predsednika šoštanjskega združenja Leona Stropnika, predsednika pokrajinskega odbora VVS ZŠ-PO Zdenka Terpina, članic in članov ter ostalih vabljenih. Predsednik Leon Stropnik je skupaj s prej omenjenima prerezal trak in vidno zadovoljen povedal, da bodo prostori namenjeni dejavnostim odbora, ki vključujejo različne naloge. »Prostori so namenjeni članom za nudenje strokovne pomoči« je poudaril in se zahvalil županu, ki je držal dano obljubo. Krajši slovesnosti je sledilo druženje in ogled dveh pisarn, ki so jih člani uredili sami.

Kot vemo se je šoštanjsko združenje pred petimi leti osamosvojilo, ustanovni zbor je bil 17. septembra 2010, v prostorih jedilnice TEŠ. Dobro leto kasneje, so

streho nad glavo dobili v domu krajanov v Belih Vodah. Ves čas pa je bila želja, da se društveni prostori uredijo v centru občine Šoštanj. Ta možnost je bila dana, ko so se v občinski zgradbi sprostili dve pisarni, ki sta bili do nedavnega v uporabi dnevnega centra. Predsednik združenja Leon Stropnik, ki je ves čas aktivno sodeloval tako pri prenovi, kakor pri organizaciji, je ob otvoritvi povedal:

»OZVVS Šoštanj je take prostore potrebovalo. V domu krajanov v Belih Vodah, kjer smo bili do sedaj, urejamo spominsko sobo. V kratkem bomo v tamkajšnjem parku postavili tudi tetraeder, podobno kot smo to storili v Kajuhovem parku. Veseli smo, da bomo lahko od sedaj dalje v dostojnem okolju urejali stvari, ki se tičejo našega članstva in dejavnosti. Članov nas je 189, in ob tej priliki naj povabim tudi ostale, ki so sodelovali v vojni za Slovenijo leta 1991, da se nam pridružijo. Sam sem bil takrat v 133. vodu TO, ki je v Belih Vodah čuval helikopter in člane posadke, ki so iz takratne JLA prebegnili v TO. V zavedanju pomena tega dejanja, smo vrsto let organizirali sloves-

nost, na katero smo vabili vse udeležence dogodka. Zdaj naredimo spominski pohod po Prislanovi poti. Čez leto smo izvedli tudi 3. strelsko tekmovanje z MK puško za pokal Občine in OZVVS Šoštanj. Izvedli smo tudi ribiško tekmovanje v lovu rib s plovcem, ravno tako za pokal Občine in šoštanjske organizacije VVS. Sodelujemo tudi na slovesnosti ob dnevu državnosti in položimo venec v spomin padlim v Kajuhovem parku. Sodelujemo tudi na drugih prireditvah v občini in seveda na prireditvah pokrajinskega odbora ZVVS. Sem tudi član predsedstva PO ZVVS in sodelujem na rednih posvetih, kjer si izmenjamo stališča in naredimo načrte za skupno pot. «

V želji, da bi ti prostori res zaživelijo bodo uradne ure prvo in tretjo sredo v mesecu, od 16. do 17. ure. V kolikor bo zanimanje obljublja, da bodo dostopni tudi pogosteje. Uradne ure so namenjene tudi tistim, ki se jim želijo pridružiti, da se lahko osebno seznanijo z vizijo njihovega delovanja.

Milojka B. Komprej

Foto: arhiv veterani

KRI ZA ŽIVLJENJE - STOTIČ

Drago Potočnik

Drago Potočnik je Šoštanjčanom bolj znan po svoji dejavnosti oziroma »poslu«, ki ga opravlja, a vem, da se ga mnogi spominjamo tudi kot predanega tabornika, športnika gimnastika, znanca s ceste in rokometnega igrišča, prostovoljca pri rdečem križu in krvodajalca, planinca, fanta, ki si ga videl povsod tam, kjer so bile kakšne »akcije« ali so se družili mladi.

Življenje zahteva svoje, kompromisi in prilagajanje so del našega vsakdana. Zato je tudi gospod Potočnik od vsega naštetega najbolj predan članstvu v RK in seveda krvodajalstvu. Pred kratkim, v septembru 2015, je dal kri stotič. Ob povabilu na pogovor pa je beseda tekla o vsem in marsičem. O humanosti, prostovoljstvu, o prijateljih in o družini. O življenju, torej.

Drago Potočnik, pred kratkim ste v UKC Maribor stotič darovali kri. Kako se počutite?

Ponosno.

Niste pa samo krvodajalec?

Če mislite na organizacijo RK... sem tudi član Območnega združenja RK Velenje in tudi KO Šoštanj, kjer skušam ustanoviti močan odbor, kot je nekoč, za časa gospoda Medveda iz Šoštanja, že bil. Mislim, da nam bo tokrat uspelo, saj imamo podporo župana gospoda Darka Meniha. Pripadnost tej humani organizaciji me veže od otroštva dalje.

Tudi mama je bila predana humanitarna delavka, kot vemo.

Ja, rojen sem kot četrti otrok, a prvi sin, torej imam tri starejše sestre. Od dobrega prvega leta moje starosti smo živeli brez očeta, mama pa je kljub temu, da je bila sama v stiski, pomagala drugim. Bila je članica RK v Šoštanju. Še hranim njeno člansko izkaznico občinskega odbora iz leta 1964. Kot najmlajšega me ni puščala samega, ampak me je večkrat vzela s sabo na sestanke. Tam sem se seznanil tudi s krvodajalstvom.

Pravite, da so bile včasih v krvodajalstvu drugačne razmere?

Ja, mnogi se spominjo časov, ko so nas oblekli v bele halje in obuli v posebne copate, preden so nam odvzeli kri. Kri se je shranjevala v stekleničke, saj še ni bilo plastičnih vrečk. Jaz se še spomnim, ko je mama kot prostovoljka čistila ampule, ki so služile za odvzem krvi za testiranje. Ampule je bilo potrebno očistiti, potem so seveda šle v sterilizacijo.

Prvič ste dali kri v Šoštanju.

Mama me je vzpodbujala k temu, vendar je vedno rekla, da še nisem dovolj star, da bom dal kri, ko bom polnoleten. Pa še bolj »droben« sem bil po njenem mnenju. Pri devetnajstih sem se odločil in jo daroval v sedanji stavbi občine, kjer je krvodajalsko akcijo organiziral UKC Ljubljana. Daroval sem jo v prvem nadstropju, kjer je bila takrat sejna soba. Občutek je bil nenavaden, malo sem bil omotičen, a je bilo vseeno lepo, saj sem verjel, da je treba pomagati, kot me je poučila mama. Pravi pomen nesebičnega darovanja krvi pa sem, moram priznati, dojel kasneje.

Govoriva o drugačnih časih, pa vendar ne toliko nazaj. Kdaj ste rojeni, da bova malo umestila zgodbo v čas.

Rojen sem 26. 9. 1954, na Prešernovem trgu 4, za Delopstvo pekarno. Zdaj je tam blok s tablico Prešernov trg 12. In ker je zdaj ravno odprtje prenovljenega trga, naj povem, da se jaz še spomnim vodnjaka, takrat je bil sicer že neaktiven, spomnim pa se tudi lepe okrogle cvetlične grede na sredi trga, s premerom kakšnih pet metrov in višine kakšnih 70 cm. Tam sem se kot otrok tudi enkrat fotografiral s sestro. Tu na Prešernovem trgu sem živel do 12 leta. Mama je bila tajnica na okraju v Šoštanju.

Torej otroštvo z mamo, tremi starejšimi sestrami in v Šoštanju med sovrstniki. Niti ni bilo tako slabo, kajne?

Ne, ni bilo. Lepi časi, polni pričakovanj.

Ko sva že pri pričakovanjih...veliko energije in časa ste vlagali v taborništvo. Kdaj se je to začelo?

Ne bi rekel da sem »vlagal«. To je prišlo tako spontano. Začelo se je, ko je starejša sestra, ki je bila po poklicu medicinska sestra, pomagala na propagandnih in dnevnih taborih. Pri življenju v naravi in pri športnih aktivnostih pride tudi do poškodb. Ko je nudila svojo pomoč, bila je tudi tabornica, me je vzela s sabo. Ker mi je bilo všeč, sem tudi sam postal aktiven tabornik. To je bilo leta 1965.

To so bili časi taborništva in Roda Pusti grad?

Ja, s taborniki sem veliko doživel in preživel. Se usposabljal in tekmoval. Prvič sem taboril v Bohinju, šele potem so Anton in Dušan de Costa ter Peter Krapež našli taborni prostor v Ribnem pri Bledu. Tudi sam sem zelo zgodaj sodeloval pri postavitvi prvih taborov v Ribnem. Večkrat sem bil taborovodja in zaključil »kariero«, ki sem jo začel leta 1965, kot načelnik Roda Pusti grad Šoštanj. Ko je bil v Posočju potres sva šla s Sinetom (Anton de Costa), pomagat postavljati šotore. Sine se je zaradi obveznosti vrnil po desetih dneh,

jaz pa sem bil tam še kar dober mesec, še šolo sem na nek način »šprical« oziroma sem si uredil opravičilo. Malo je potem šlo na trdo pri uspehu, a je bilo vredno.

Taborniška soba na Kajuhovi šoli?

Taborništvo v Šoštanju se je najbolj aktivno odvijalo na osnovni šoli Bibe Rock v Šoštanju. Povedati moram, da je to predvsem zasluga gospe Teje Podgoršek, ki je bila tudi gonilna sila taborništva v Šoštanju. Ko pa nam je ravnatelj Kordež omogočil prostor za taborniško sobo na Kajuhovi šoli, je taborništvo zaživelo tudi tu. Taborniško sobo smo uredili predvsem z udarniškim delom in lastnimi sredstvi. V naši regiji se je sicer taborništvo začelo v Šmartnem ob Paki, vendar je zamrlo. Kasneje se je ponovno vzpostavilo, vendar preko Šoštanja. Prav tako se je preko Šoštanja formiralo taborništvo v Velenju. Tu je bil pobudnik Sine, kot mentor pa sem veliko pomagal tudi sam. Prvo taborništvo smo formirali na osnovni šoli Antona Aškerca Velenje, kasneje pa še na ostalih šolah. Danes je taborništvo v Šaleški dolini najmočnejše v Sloveniji, poznano pa praktično preko mednarodnih srečanj po celem svetu.

Pravite, da ste s taborniki tudi veliko tekmovali.

Tekmovanja in športne aktivnosti so del življenja tabornikov, veliko jih je bilo. Še se spomnim prvega tekmovanja v Postojni, moj vod je dosegel 1. mesto. Tega se tako spomnim tudi zato, ker ni bilo denarja in sva s Teo Podgoršek prispevala nekaj sredstev sama, da smo sploh lahko šli na tekmovanje. Štiri dni bivanja je bilo sicer zastoj, a treba je bilo jesti, se tja pripeljati. A smo vedeli, da smo dobri. Je bilo vredno, kar je zmaga tudi dokazala.

Na kaj vas spomni ime Puzi?

To je bilo moje taborniško ime. Dal mi ga je pokojni Dušan De Costa. V glavnem taka imena nastanejo po kakšni značilnosti posameznika. Jaz sem bil na primer zelo rad v vodi, nikakor me niso spravili iz nje. Zato mi je Dušan rekel, da sem kot puhec-pugi, ter me tudi začel klicati Pugi. To ime se me je kar prijelo. Ker pa so bili na taboru tudi mlajši otroci, ki so to težko izgovorili ali pa slišali drugače, so me začeli klicati Puzi. To je bilo moje taborniško ime na katerega sem ponosen še danes. Še danes me stari taborniki kličejo pod tem imenom.

Nekaj taborniškega duha se je prijelo tudi vaših otrok.

Ja, oba Tilen in Domen sta tabornika, tudi vnukinja Pika. Ljubezen do narave in do okolja je

način življenja cele družine. Tilen in Pika sta tudi odlična športnika. Pa tudi sam sem nekaj časa treniral gimnastiko.

V Šoštanju?

V okviru Športnega društva so bile številne sekcije. Govorim o času cca petinštirideset let nazaj. Trenirali smo v TVD Partizan Šoštanj, tudi dekleta so imela svojo ekipo. V njej je tekmovala tudi moja sestra Lučka. Tekmovali smo v glavnem po Sloveniji, jaz sem bil dober na bradlji in v preskoku. V Mozirju, kjer je bil center za usposabljanje za gimnastiko, sem naredil tudi izpit za trenerja. Ker pa se je že takrat več denarja vlagalo v športe z žogo, je žal gimnastika zamrla. Takrat je imel Šoštanj izredno dobro rokometno ekipo pod vodstvom Mira Požuna in pa košarkarsko ekipo pod vodstvom Matjaža Natka. Seveda sem bil tudi navijač. Pravzaprav lahko rečem, da me je eno vodilo k drugemu, in je teklo vzporedno. Krvodajalstvo, taborništvo, gimnastika, tudi planinarjenje.

In je najbrž vsakega malo tudi ostalo, do konca pa ste ostali zvesti ravno krvodajalstvu, da se povrneva na začetek. Kaj pravzaprav žene človeka, da da tolikokrat kri, to je pravzaprav več deset litrov življenjske tekočine.

Mene žene predvsem dober občutek, da nekemu pomagam. Nekomu, ne vem komu, a nekje nekdo rabi mojo kri. Imam A+, kar je precej pogosta skupina. Enkrat sem bil klican tudi na direkten odvzem, kri sem dal bolni ponesrečeni punčki. Lepa izkušnja. Kri sem dajal tudi po drugih krajih nekdanje Jugoslavije, po Sloveniji skoraj v vseh centrih, v zadnjem času pa največkrat v UKC Maribor. Tam imajo po moje najbolj zdrav odnos do nas krvodajalcev.

Je krvodajalstvo v porastu ali pada?

Za Šaleško dolino lahko rečem, da je še vedno veliko krvodajalcev, a jih je manj kot nekoč. Nekako logična posledica odnosa družbe in pa tudi ustanov, ki rabijo kri. Kaže, da bo s časom ukinjen tudi tisti prost dan, ki ga dobi zaposleni. Takrat se bodo vrste krvodajalcev verjetno še razredčile. Bomo videli kaj bo postorila tudi država. Spomnim se, da sem dal kri v Osijeku. To je bilo po osamosvojitveni vojni, ko je moral pacient, ki je čakal na operacijo, sam zagotoviti količino krvi, ki jo bodo rabili za poseg. Takrat je bilo seveda veliko pomanjkanje krvi, a tudi sedaj in pri nas, je ni nikoli preveč. Da bi se krvodajalstvo približalo tudi manjšim oddaljenim krajem, je ravno v tem času UKC Maribor ustanovil mobilno enoto za odvzem krvi. Ugotavlja se, da vedno več ljudi s tega okoliša odhaja na odvzem krvi v Avstrijo kjer dobijo za to plačilo. Bojim se, da se naši centri tega premalo zavedajo in da ni daleč čas, ko ne bomo več samozadostni, v kolikor se odnos do krvodajalcev ne bo spremenil. Zato še enkrat poudarjam, da je prvi korak in zelo pomemben » enotni centralni register krvodajalcev «

Omenjate centralni register krvodajalcev. Kaj je to in zakaj bi bilo dobro ga imeti?

Pri nas nimamo enotnega registra krvodajalcev. Če si krvodajalec ne vodi evidence, težko ve, kolikokrat je natančno dal kri. A ne gre samo za posameznika. Zbirni center bi transparentno izkazoval celotno sliko. S tem bi se povečalo tudi zaupanje ljudi, da je darovana kri pravilno uporabljena. To je pač nek poseben odnos. Žal mi je, da sem polno izkaznico ob zamenjavi pustil na UKC Ljubljana, kjer sem kasneje izvedel, da so jo celo zavrgli. Drugo, od 64- tega darovanja dalje pa še hranim. A žal mi je za prvo, saj je bila nekaj posebnega, v njej so bile štampiljke v obliki steklenic. V tej novi je zapisala samo stotica, ki pa seveda ne bo ostala osamljena.

»Stotica« se je zgodila v Mariboru.

Kot sem rekel, sem zadnjih dvajsetkrat daroval kri v UKC Maribor, ker imajo dober odnos do krvodajalcev. Ko sem prišel dati kri osemdesetič, mi je čestitala predstojnica dr. Lidija Lokar in dala buteljko, devetdesetič me je ravno tako počastila s svojo prisotnostjo in mi podarila bomboniero. Ne gre za darila, gre za drobno pozornost, saj si jo krvodajalci, ki dajemo nenadomestljivo tekočino in del sebe, tudi zaslužimo. Takrat mi je dejala, da se vidimo ob stotici. Zaradi pozitivnega odnosa sem želel da se stotica zgodi v UKC Maribor. Prisoten je bil primarij dr. Gregor Pivec in predstojnica dr. Lidija Lokar z ekipo, tudi novinarji so bili, skupaj smo pomalicali, se pogovarjali o krvodajalstvu, o problemih in seveda sklenili, da gremo dalje.

Dalje?

Kri bom daroval, dokler bom mogel. Če bom zdrav do petinšestdesetega leta ali pa še kakšen mesec čez. Odkrito rečeno, bi to pogrešal.

Veliko prostega časa nimate, pri svojem delu in pri vseh dejavnostih. Pa vendar kako ga preživljate?

Prosti čas je zame praktično kar » luksuz «, saj glede na dejavnost, ki jo opravljam, moram velikokrat delati, ko so drugi prosti. Kljub temu pa, če si dobro organiziraš in planiraš svoj čas, se da. Velikokrat greva z ženo na kakšne kulturne prireditve, čim več časa poskušam preživeti s sprehodi v naravo, z ženo, otroki, prijatelji in pa seveda z vnukinjo z navijanjem na kakšni tekmi. Slednjega bi si želel veliko več, a je zelo težko časovno uskladiti moje in njene obveznosti. Ker pa bom v bližnji prihodnosti zaključil svojo poslovno pot, upam da mi bo to tudi uspelo.

Ste kdaj razmišljali, da bi odšli iz Šoštanja?

Da bi odšel iz Šoštanja si zelo težko predstavljam, saj je to moje mesto v katerem sem se rodil. Čeprav so bili tudi očitki, ko sem se postavil zase ali za svojo družino, da lahko grem » če mi kaj ne paše «, sem vztrajal in se boril. Seveda pa bi v primeru, da ekonomsko ne bi mogel preživeti, moral oditi tudi drugam. Ljudje so zaradi preživetja velikokrat prisiljeni zapustiti domove.

Vaš pogled na družbo iz vidika humanosti?

Naša družba vse premalo upošteva humanitarno delo in prostovoljstvo. Gonilna sila je par posameznikov, ki bi se raztrgali, da bi lahko pomagali. Prav tako nimamo nekih olajšav države, če s sredstvi pomagaš v humanitarne namene. Smo pa Slovenci narod, ki zna priskočiti na pomoč in pomagati, ko pride do nesreče. Vedno več je tudi prostovoljcev in posameznih humanitarnih organizacij, kar me za vnaprej navdaja z optimizmom.

Milojka B. Komprej

Potočnik v družbi krvodajalca Jožeta Jančiča in doktoric Lidije Lokar in Natalije Lehner z UKC

Foto: osebni arhiv

VSI ZA ENEGA, EDEN ZA VSE

Pogovor s predsednico krajevne skupnosti Šoštanj Uršo Kurnik

Pogovor s predsednico krajevne skupnosti Šoštanj Uršo Kurnik je bil načrtovan ob prazniku krajevne skupnosti Šoštanj, ki je bil v prvi polovici oktobra. Takrat je krajevna skupnost pripravila tudi nekaj priložnosti, na katerih smo se odlično družili. A krajevna skupnost ni samo ob prazniku in tudi delo sveta in s tem predsednice ne poneha, ko se pospravi govorniški oder. Kakšen je bil prvi mandat za nov svet in predsednico in kakšni cilji in naloge še čakajo krajevno skupnost Šoštanj? Preberite.

Foto: osebni arhiv

Leto je skoraj naokoli odkar ste prevzeli mandat predsednice KS Šoštanj. Kdaj ste nastopili mandat članice KS in kdaj ste bili izvoljeni.

Moje prvo leto kot predsednica KS Šoštanj je minilo. Dne 5.10. smo bili na volitvah izvoljeni novi člani sveta krajevne skupnosti in z dnem 22.10.2014 sem bila na 1. seji kot predsednica KS za naslednja 4 leta tudi izvoljena oziroma potrjena. Tako sem postala tretja ženska zapovrstjo, kot predsednica KS Šoštanj in stopila v škrtnje svojih predhodnic, obeh izredno uspešnih predsednic in častnih občank. Ponosna in polna izzivov, ambicioznih načrtov, se želim dokazati v najboljši luči in pustiti vsaj podoben vtis, kot sta ga moji predhodnici.

Glede na to, da vas prej nismo videvali v organih lokalne skupnosti ste verjetno šli v prevzem funkcije z mešanimi občutki?

Sam prevzem funkcije in moj pojav v lokalni skupnosti je bil res mešanih občutkov. Predvsem tudi zaradi tega, ker se mi zdi, da je prav, da na lokalni ravni ljudje sodelujejo pri projektih in se ne delijo na rumene, zelene, modre, rdeče, črne in bele. Enostavno sem mnenja, da politika na lokalni ravni ne sme imeti teže moči, prevlade, ampak mora veljati načelo »vsi za enega, eden za vse«. Čutiti se mora homogenost, enotnost nastopanja in utrip prisotnosti željnih, sodelujočih ljudi iz našega okolja. Pred tem nisem bila toliko vpeta v lokalno skupnost. Kot vemo, so bile lani županske volitve... Krivec, če lahko temu tako rečem, je zagotovo prijatelj Boris Goličnik. Bila sem in sem še članica, predstavnica Liste Borisa Goličnika.

Kdo sestavlja Svet krajevne skupnosti Šoštanj? Verjetno je podatek znan krajanom, a ni odveč, če ga ponovimo.

Člani Sveta smo jaz, Maša Stropnik, Janja Burkelc, Mojca Čebul, Marjan Stvarnik, Boris Gomboc in Aleksander Kavčnik.

Kateri projekti so vas čakali za prejšnjim sestavom?

Prejšnji sestav krajevne skupnosti je izdelal oziroma pridobil dokumentacijo za dva vidna projekta, katera bomo tudi mi nadaljevali. To sta izgradnja živilske tržnice in projekt obnove Pustega gradu.

Katere ste si zastavili na novo?

Na novo smo si zastavili predvsem najti skupni jezik za oživitev jezera, ohraniti Pusti grad in seveda pričeti in dokončati živilsko tržnico, s katero bomo dodatno popestrili dogajanje v samem mestu. Želim si, da bi še vnaprej delali dogodke za vse generacije (otroke, mladostnike, srednjo generacijo in starejšo populacijo). Cilj je tudi povezati klube, društva, da bodo s skupnimi močmi prebrodili trenutno stanje. Morebiti ustanovili zavod, ki bo vsa ta društva in klube ter ostale povezoval v celoto. Prišli smo v čas, ki za delovanje društev in klubov ni ravno rožnat, zato se mi zdi še kako pomembno, da se med sabo pogovarjajo in si pomagajo, ker konec koncev ni vse samo v denarju. Omeniti moram še eno zadevo, ki smo si jo zadali in sicer, da bomo 1-2x letno organizirali srečanje s krajanji (v kulturnem domu), kjer bodo lahko krajanji in krajanke predstavili svoja stališča in videnja dogajanja v mestu oz. naši KS. Spet pogovor in iskanje rešitev.

Vaš prvi projekt je bil silvestrovanje pa tudi sicer podpirate druženje krajanov pa tudi društev. Zakaj se vam zdi to tako pomembno?

Prvi projekt je bil silvestrovanje. Zakaj ga Šoštanj ne more imeti? Ljudje na ulici so govorili, zakaj nimamo silvestrovanja. Ideja, ki je bila v programu Liste Borisa Goličnika je padla na plodna tla in s skupnimi močmi, smo jo uresničili. Kljub izrednemu mrazu, se je ob polnoči zbralo na trgu veliko ljudi. Si nazdravili, se pogovorili, poveselili in odšli vsak v svoj topli dom prijetnih misli ob pričetku novega leta. Mesto silvestrovanje ima in do konca svojega mandata obljubljam, da ga bom ohranila (seveda skupaj s člani KS). Zelo pomembno se mi zdi, da se ljudje družijo/družimo, se pogovarjajo/pogovarjamo... imamo zmeraj bolj zahtevne delavnice, poslušamo samo slabe novice... zakaj ne bi imeli mi dobrih in se kdaj pa kdaj poveselili.

Kako je z realizacijo zastavljenih ciljev?

Vesela sem, da nam uspeva realizirati zastavljene cilje... zaenkrat gre to po planu in upamo, da bo tako tudi v prihodnje. Sodelovali smo že pri različnih družabnih projektih, ki so se odvijali v mestu in se odlično izpeljali, seveda v sodelovanju z ostalimi. »V slogi je moč« in to smo že dokazali in še vam bomo.

Kako se povezuje z ostalimi krajevnimi skupnostmi v občini?

S sosednjimi KS-i imamo korekten odnos. Z nekaterimi verjetno več sodelujemo »mejaši« ali še bomo, z drugimi spet manj. V mesecu septembru smo organizirali druženje s sveti vseh KS-ov. Tokratni organizatorji smo bili mi in upamo, da bo kdo to tradicijo nadaljeval. Zdi se mi prav, da se vsaj 1x letno skupaj dobimo, pogovorimo in seznanimo s plani, cilji, težavami, ki jih ima vsaka KS. S skupnimi močmi lahko nastopamo in iščemo morebitne rešitve.

Sodelovanje ekipe (sveta ks), je najbrž nujno potrebno in kot kaže dobro.

Sodelovanje ekipe, sveta KS je pomembno za uresničitev ciljev. Vsak izmed nas ima svoje cilje, želje, svojo pot, vendar vedno najdemo pot, po kateri stopamo skupaj. Sedanji sestav našega sveta je zelo pisan, če lahko temu tako rečemo... 3 moški in 4 ženske... in tudi generacijsko smo raznoliki... od upokojenca do študenta ter še nekaj vmes... kar se mi zdi dobro za samo delovanje, sodelovanje. Modrost in nasveti starejših ter vihravost in zagon mlajših je dobitna kombinacija za uresničitev zastavljenih ciljev. Kot je dejal prijatelj: »Mlajšim

priložnost, starejše pa je potrebno spoštovati in se od njih kaj naučiti.«

Zadnji večji projekt je tržnica, mogoče malo več poveste o njem. Tržnica je bila, mislim da zastavljena že v prejšnjem mandatu?

Tržnica... ko smo prevzeli mandat je bila dokumentacija za izgradnjo živilske tržnice v zaključni fazi. Prejšnji sestav je sam projekt začel (izbira projektanta, ureditev dokumentacije, zbiranje sredstev), mi pa ga bomo dokončali. Pridobili smo samo še nekaj manjkajoče dokumentacije in gradbeno dovoljenje ter objavili razpis za izbor izvajalca za samo izgradnjo oz. uresničitev projekta v naravi. Tukaj moram pohvaliti tudi Občino kot takšno, ker so nam po-

magali pri vsem tem. Tržnica se pridno gradi in upamo, da bo ob koncu decembra že otvoritev le-te. V nadaljevanju pa si želim, da bila v njej ponudba od čim več lokalnih pridelovalcev in da bi sama tržnica zaživela.

Želje krajanom ob minulem prazniku.

Upamo, da so krajanke in krajani preživeli kakšen del praznika KS skupaj z nami. Ali v petek na zabavi za vse generacije ali v soboto na pohodu po Trški poti. Želimo si dobrega sodelovanja z vsemi krajanji in krajkankami, zato ste vabljeni s pobudami, idejami, težavami, predlogi, s čimerkoli, da nas »pocukate za rokav« ali se oglasite na uradnih urah, ki jih imamo vsako sredo od 15. do 16. ure v prostorih KS-a.

Bo letos spet silvestrovanje na Trgu svobode?

Silvestrovanje letos BO. Kot sem obljubila še naslednja 3 leta, kolikor še imamo mandata mi. Naši zanamci pa bodo imeli možnost izbire. Letos bodo na trgu igrali Ognjeni muzikanti z gosti Kvartopirci. Upamo, da ne bo takšnega mrazu kot je bil lani in da bo vzdušje ter obisk še večji od lanskega. Za tople napitke bo poskrbljeno, s sabo prinesite samo dobro voljo. Spremljajte nas...

Še veliko uspeha in sodelovanja, kot ste ga omenili in hvala za pogovor.

Milojka B. Komprej

ŠTIRIDESET LET POKLICNE GASILSKE ENOTE V GORENJU

Ko je v Gorenju gorela Galvana, je dozorela odločitev za največjo protipožarno zaščito v proizvodnih procesih

V četrtek, 29. oktobra, so v Gorenju slovesno obeležili 40. letnico ustanovitve Poklicne gasilske enote Gorenje (PGE). Zelo gasilsko prireditve je kulturniško okviril Mešani pevski zbor Gorenje, v nagovorih, kroniki in spominih pa so se zvrstili številni gostje gasilskih organizacij, zavodov ter Gasilske zveze Velenje in Gasilske zveze Slovenije. Zbranim je o pomenu obstoja in delovanja PGE za Gorenje spregovoril tudi predsednik Uprave Gorenja mag. Franjo Bobinac in domačim, vrlim gasilcem izrekel priznanje ter jim ob jubileju čestital v imenu tisočih zaposlenih delavcev. Po tem, ko so se spomnili prvega vodja te enote, pokojnega Antona Hrena (v Gorenje je prišel v službo iz nekdanjega obrata Lesna volna v Šoštanju), so prvemu zaposlenemu poklicnemu gasilcu v PGE Otu Švenerju ter dolgoletnemu vodji, nazadnje dvajsetih poklicnih gasilcev, Martinu Pečečniku, izročili zlato spominsko plaketo Gorenja za zasluge. V kroniki razvoja (ob jubileju so izdali spominsko brošuro) te pomembne službe, ki je zagotovo opravila pomembno preventivno in gasilsko dejavnost, izobraževanje in ozaveščanje zaposlenih, niso pozabili na velika požara v lakirnici obrata Hladilnikov leta 1975 ter v Centralnem skladišču gotovih izdelkov leta 1978. Hud požar v objektu Galvana leta 2000, ki je zaradi malomarnosti tujega izvajalca povsem uničil velik sistem tovarne, pa je od tedaj dalje narekoval še boljše, strokovnejše in obsežnejše organiziranost ter opremo PGE. Kot je bilo slišati predstavnike gasilske zveze, civilne zaščite, gasilskega združenja in najbolj odgovorne operativne predstavnike gasilstva v Sloveniji, je lahko PGE vzorec za sodobno organizirano in opremljeno preventivno in op-

V zahvalo za sodelovanje gasilcem s področja občine Šoštanj spominska plaketa Gorenja iz rok Vilme Fece in Roberta Krajca

Foto: Jože Miklavc

erativno gasilsko enoto v naši družbi. Žal pa država še ni storila vsega, kar bi morala in bi lahko, da bi prav takšnim pomagali k razvoju in ob vse več industrijskih požarih namenjala tudi večja sredstva, saj našo družbo gospodarsko rešujejo pretežno dobro organizirana in varna podjetja. Gorenje s to elitno skupino gasilcev ni le požarno bolj varno okolje, je tudi podjetje, ki na ta način v veliki meri varuje življenja zaposlenih pred morebitnimi posledicami hudih požarov, eksplozij ter onesnaževanja okolja,

je med svojim slovesnim nagovorom še omenil predsednik mag. Franjo Bobinac. Dobre želje in čestitke pa so gorenjskim gasilcem izrazili tudi v sosednjih, prijateljskih PGD ter Gasilskih zvezah Zgornje Savinjske in Šaleške doline. Spominske plakete in priznanja so v imenu prirediteljev in Gorenja d.d. namenili tudi gasilcem PGD Šoštanj (prevzel ga je Boris Stropnik, poveljnik občinskega poveljstva Občine Šoštanj).

Jože Miklavc

NEKOČ JE BILA POŠTA

165 let Pošte Šoštanj

Prvega novembra, leta 1850, naj bi po zapisih Franca Hribernika (1887-1965) dobil Šoštanj svojo prvo pošto. To pomeni, da je imel pošto že kot trg, saj je znano, da je mestne pravice dobil leta 1911, ko jih je na predlog vztrajnih Šoštanjčanov podelil Franc Jožef I.

Pa se vrnimo k pošti. Seveda je pošta v kraj prihajala že prej. Če spet uporabimo Hribernikove zapise, je pošta v Šoštanj nekaj časa pri-

hajala enkrat na teden in sicer ob petkih. Eden izmed znanih ljudi, ki jo je nosil iz Celja je bil Tone Pot. Verjetno je potoval z vlakom, Hribernikovi zapisi ne govorijo natančno o tem. To je bilo v tridesetih letih 19. stoletja, Hribernik pa ne govori o tem, kako je bila formirana oziroma ali je šoštanjska pošta spadala pod območje celjske ali velenjske pošte.

Po letu 1850 je bil šoštanjski okoliš zelo velik. Segal je vse do Mozirja z Ljubijo, Lokami, Šmihelom, Radegundo in Brezjem, zraven so bili

seveda Št. Florjan, Skorno, Bele Vode, Šmartno ob Paki z Dobričem in Gavcami ter Velikim Vrhom, Paško vasjo in Rečico. Seveda je pokrival Šoštanj z Gaberkami, Lokovico, Ravnami, Družmirjem, Topolšico, Št. Vid in Zavodnje (Hribernik je zapisal Zavodno). V Zavodnjah nad Šoštanjem je bila že pred 1. svetovno vojno pomožna pošta, ki je nehala delovati po letu 1980. (op. MBK)

Pošto so vozili s poštnim vozom, ki je nadomestil sla, prevažal pa jo je med Velenjem in Gornjim Gradom, v Šoštanj je prispel kar dvakrat na dan.

Po letu 1865, ko je bila ustanovljena pošta v Mozirju, se je poštni okoliš v Šoštanju precej zmanjšal. Ravno tako se je zmanjšal po ustanovitvi pošte v Šmartnem ob Paki, to je bilo okoli 1891. leta.

V tem času je iz cest izginil poštni voz, pošto so začeli voziti z vlakom. Hribernik tudi beleži otvoritev pošte v Topolšici leta 1924 in pa prvo telefonsko govorilnico 19. julija 1919.

Danes je na pošti Šoštanj zaposlenih 15 delavcev, deset jih je v dostavi in 5 v manipulaciji. Ravno toliko je tudi dostavnih okrajev, kamor dostavljajo poštarji (vmes so bili pismošošte) pošto vsak dan, razen ob sobotah, ko je dostava na območju pošte Šoštanj samo v mestu (ožji okoliš) in to priporočene pošiljke.

Ob 125 letnici Pošte Šoštanj je bil leta 1975 izdelan spominski žig

Vir: Vlado Kojc

Milojka B. Komprij

KOMEMORACIJA V RAVNAH

Sonce je zahajalo za zelenim travnikom in Sgozdom v daljavi, plameni sveč so tiho tleli, ob spomeniku pri 'Križu' pa so se zbirali ljudje.

Bilo je sobotno popoldne, 31. oktobra 2015, dan se je počasi prevešal v večer pred dnevom mrtvih. Angela Kumer, Marta Obšteter in Jože Sovič, predsednik KS Ravne, so ob zvokih

žalostinke Pleh muzike Ravne položili venec k spominskemu obeležju padlim borcem XIV. divizije, internirancem na območju Raven med 2. svetovno vojno.

Z uvodnim govorom je komemoracijo začela Marjana Kotnik, v nadaljevanju so sekcije KUD-a Ravne pripravile kulturni program. Moški pevski zbor in ženski pevski zbor Planike sta zapela nekaj pesmi, Pleh muzika je zaigrala na svoje instrumente. Recitatorja Špela Sovič in Marko Potočnik sta zbrala in prebrala nekaj misli ob dnevu spomina na mrtve. Harmonikarja Samo Kotnik in Nejc Hudournik sta zaigrala venček partizanskih pesmi. V imenu Viktorja Potočnika, predsednika Zveze borcev Ravne in organizatorja vsakoletnih komemoracij, ki je bil zaradi bolezni odsoten, je prisotne pozdravila njegova vnukinja Katja Milavec in pripravila ganljiv govor.

Po komemoraciji so ljudje odšli, plameni sveč so še naprej tiho tleli, a bodo počasi izgoreli in rože v vencu bodo uvele od mraza. Rože so minljive, spomin na mlada srca, ki so izkrvavela za svobodno domovino, pa je večern. In to je tisto, kar šteje.

Nastja S. Naveršnik

Foto: Nastja S. Naveršnik

POHOD PO POTEH XIV. DIVIZIJE

Praznik Občine Šoštanj Društvo Vulkan iz Belih Vod vsako leto obeleži z jesenskimi pohodmi po obrobju Belih Vod, ki ga skupaj organizirata Društvo Vulkan in KS Bele Vode.

Letos smo se odločili prehoditi del poti, ki jo je 6. januarja 1944 začela XIV. divizija v Beli krajini in ga zaključila 25. februarja 1944 na Koroškem. Na pustni torek so vsaj za kratek čas našli toplo zavetje in prijazne ljudi, preden so jih presenetili Nemci, ki so se v vas pripeljali na smučeh. V tem napadu je bil ubit tudi najbolj obetajoč pesnik NOB Karel Destovnik – Kajuh. Zato je ta dogodek tudi danes, 71 let kasneje, še vedno močno zasidran v srcih ljudi, ki so bili del njega.

Z namenom, da bi se poklonili spominu na naše pogumne borce in padlemu pesniku Kajuhu, hkrati pa se vsi skupaj lepo imeli, smo se v soboto, 3.10.2015, dobili pri lovski koči v Belih Vodah. Zbralo se nas je 36 zagnanih pohodnikov vseh starosti. Naša najmlajša udeleženka je bila komaj 8 - mesečna Ana Marija.

Jože Mazej, ki stanuje par korakov proč od lovske kočice, nas je prijazno pogostil z domačo kapljico, da nas ne bi zeblo in bi korak boljše stekel. Sonce nas je veselo pozdravljalo in nas priganjalo na pot. Krenili smo proti Krivi brezi. Na poti so se prav na hitro pritepli temni oblaki, ki jih naši vremevarji sploh niso omenili. Za kratek čas nas je malo namočil dež. Še dobro, da smo hitro prispeli do Žlebnikove

Foto: arhiv društva

domačije, kjer smo lahko pod streho počakali, da je dež ponehal. Vmes smo se spet malo okrepčali in si ogledali spomenik padlemu partizanskemu pesniku in članu kulturne skupine 14. Divizije, Karlu Destovniku – Kajuhu. Od tam smo se spustili do Turka, nato pa se povzpeli do turistične kmetije Razpodovnik, kjer nam je Katja Stropnik prijazno postregla z žlahtno kapljico. Malo smo si odpočili, nato pa pot nadaljevali proti Slivnikovi domačiji. Tudi tu so nam postregli, kot vedno, ko nas pot popelje mimo. Od tu nas je čakal le še kratek vzpon do igrišča

v Belih Vodah in do OŠ, kjer nas je čakal vroč golaž, na katerega nas vsako leto ob našem pohodu povabi KS Bele Vode. Tudi letos ga je skuhal Vida Mazej.

Naš pohod ni bil naporen. Bil je lep, prijeten in vesel. Zdelo se nam je prav, da smo se ob našem 10. jubileju društva spomnili naših pogumnih borcev, ki so delček te poti prehodili pozimi, v hudem mrazu, lakoti in razmerah, ki si jih večina od nas ne more niti predstavljati.

Društvo Vulkan

RAZSTAVA GOB IN ČEBELARSKE OPREME POD KOZOLCEM

Kulturnica Gaberke je, 27.9.2015, organizirala že 9. gobarsko razstavo pod kozolcem, ki je bila letos obogatena s čebelarstvo razstavo.

Prireditev je bila organizirana skupaj s KS Gaberke, saj je bil na isti dan organiziran tudi pohod po spremenjeni trasi Gaberške poti v organizaciji Planinske sekcije Gaberke. Pohoda se je udeležilo okoli 40 pohodnikov. Pričeli so ga pri gasilskem domu, se povzpeli na Pristavo, skozi Velunškov gozd so se spustili v dolino Velunje, nato pa pri Končniku zavili proti Plešivcu. V bližini Škorčeve domačije so zavili proti Čančovem vrhu, od tam pa proti Ležnju do kozolca Kulturnice, kjer jih je čakalo okrepčilo. Kulturnica je za vse obiskovalce razstave in pohodnike pripravila gobovo juho, KS Gaberke pa je prispevala material za telečjo obaro. Čeprav letošnja sezona ne slovi po bogati berji gob, je determinator Jože Lekše, iz gobarskega društva Marauh iz Velenja, vendarle uspel razstaviti okoli 65 vrst gob. Ko se je večina ljudi zbrala pod kozolcem, je na kratko opisal razstavljene gobe, nevarnosti pri prehrani ter ponovil kulturo nabiranja. Poleg kuhanja

odličnih juh smo pekli tudi kostanj, kljub temu da ga letos v času razstave še ni bilo v izobilju.

V Gaberkah živi in deluje nekaj čebelarjev, ki še aktivno čebelarijo. Tokrat smo povabili Branka Blatnika, da pripravi razstavo opreme,

ki jo uporablja kot čebelar. Predstavil je osebno zaščitno opremo, panje, satnice, orodja, opremo za točenje medu ter literaturo, ki jo uporablja med svojim delom.

A. Grudnik

Razstava gob 2015

Foto: A. Grudnik

PRVAKINJE

Vsredo, 30.9.2015, je v Ankaranu potekalo finalno tekmovanje v odbojki na mivki za učenke osnovnih šol v Sloveniji. Med štirimi osnovnimi šolami, ki so si priborile nastop na finalnem tekmovanju, so bile tudi učenke naše šole.

Na poti do finala so suvereno osvojile naslov področnih prvakinj, kar jim je prineslo nastop v polfinalu državnega prvenstva. Z dobrimi igrami so v polfinalu premagale vse ekipe in se uvrstile na

zaključni turnir štirih najboljših ekip osnovnih šol Slovenije. Že prva tekma finala je našim učenkam dodelila dvoboj z domačinkami, učenkami OŠ Ankaran. Začetek prvega niza je pokazal, da so tu zbrane res najboljše osnovnošolske ekipe iz Slovenije. Naše učenke so turnir odprle s porazom v prvem nizu. To pa jih seveda ni potrla. Drugi niz so začele silovito in domači ekipi niso dopustile razviti njihove igre. Z močnimi in nevarnimi začetnimi udarci so onemogočile učenkam nasprotnice ekipe,

da bi lahko napadale in povzročale težave našim učenkam. Drugi niz je bil dobljen in znašli smo se pred odločilnim tretjim nizom. Tudi tega so učenke naše šole dobro začele, ves čas nadzirale potek tekme in na koncu slavile z 2:1 v nizih.

Naslednje nasprotnice naših deklet so bile učenke OŠ Grosuplje. Kljub zmagi 2:0 naših učenek, pa tekma še zdaleč ni bila lahka. Na računu so imele dekleta že dve zmagi, zato so se upravičeno spogledovale z naslovom državnih prvakinj.

V zadnji tekmi so bile nasprotnice naših učenek učenke iz OŠ Kamnik. Po vodstvu naših učenek z 1:0, so v drugem nizu naredile nekaj nepotrebnih napak, malce je padla koncentracija, učenke iz OŠ Kamnik pa so to izkoristile in osvojile drugi niz. Zopet pa se je pokazala volja in boj naših učenek, ki so v tretjem nizu stvari postavile na svoje mesto in slavile zmago tudi v zadnji tekmi. Rezultat je bil 2:1 in slavje državnih prvakinj se je lahko začelo.

To je prvi državni naslov odbojkaric naše šole, ki pa je očitno prišel točno ob pravem času, saj naša šola v letošnjem letu praznuje deseto obletnico delovanja.

Vsem dekletom iskrene čestitke.

Ekipa: Brina Stropnik, Lara Lesjak, Ela Medved, Ana Žigon, Neli Goršek

Mentor: Boris Plamberger, prof.

Foto: arhiv

VETERANI NA DRUGEM SPOMINSKEM POHODU

Veterani združenja veteranov vojne za Slovenijo Šoštanj so organizirali 2. Tradicionalni Prislanov pohod po obeležjih iz vojne za Slovenijo leta 1990/1991.

Pohod ima spominski, družabni in rekreativni pomen. Namen je obiskati domačije, kjer se je v vojnem času hranilo in skrivalo orožje Teritorialne obrambe in kjer so se zgodili pomembni dogodki tistega odločilnega in prelomnega časa za novonastalo državo. Pohod je poimenovan

po takratnem, žal že pokojnem poveljniku 89. območnega štaba TO Jožetu Ervinu Prislanu.

Letos se je pohoda udeležilo lepo število veteranov in njihovih družinskih članov. Zbirno mesto je bilo pri veteranskem obeležju v Kajuhovem parku v Šoštanju. Pravi pohod pa se je začel na izhodiščni točki na Spodnjem Brloškem. Od tam smo se podali do kmetije Rezoničnik, po domače pri Leskovšču. Tam nam je gospodar Roman Rezoničnik obnovil

dogodke, ko je njegova družina sprejela prebegli helikopter, ki so ga teritorialci za nekaj dni zamaskirali in pozneje predstavili na drugo skrivno lokacijo. Pot se je nadaljevala proti Mršnemu vrhu, kjer so nas sprejeli vedno prijazni lovci LD Smrekovec. Pogostili so nas na svojem lovskem bivaku.

Kolona je krenila proti planinski koči na Smrekovcu. Vsi udeleženci so se odpravili še na vrh Smrekovca, ki je tudi najvišja točka občine Šoštanj. Po lovskih poteh je sledil povratek do koč. Tudi na koči na Smrekovcu nas spominska tabla spominja, da so pripadniki belovodske čete TO tam čuvali in skrivali helikopter s katerim sta prestopila na stran TO pilot Jože Kalan in tehnik letalec Bogo Šušteršič. Prijazni oskrbnik koč, Tomo Drolc, nas je postregel z vojaško planinskim pasuljem. Pohodniki so se dobre volje podali do izhodiščne točke pri Spodnjem Brložniku, kjer se je pohod zaključil.

Zaradi dobre organizacije in zadovoljstva pohodnikov bo OZVVS Šoštanj zagotovo pohod organizirala tudi drugo leto. Razveseljivo je, da so se spominskemu pohodu priključili tudi družinski člani in mladi.

Foto: arhiv

Zdenko Slatnar

MERJENJE NOVIH JAM

Da začnem na začetku. Ti dve jami sta našla Srečko Ledinek in pokojni Bojan Mazej, ko sta bila mulca in sicer pred 20 leti.

To poletje se je Zlatko Šmarčan zapletel v pogovor s Srečkom in tema pogovora je nanesla tudi na ti dve jami. Zato se je 26. julija prva skupina (Valerija Petrič, Janko Stropnik, Slavko Hostnik in Zlatko Šmarčan) z vodičem Srečkom odpravila do jame. Jami sta v Libijskem grabnu. Izhodišče nam je vodno zajetje Libija, po cesti 300 metrov naprej in nato desno po žlebu navzgor, kjer pridemo nato do vhoda v dve jami. Zatem ko so jih raziskali, je bil čas, da jih tudi izmerimo. Zato smo se 27. septembra v jamo odpravili Alenka Jelen, Goran Stojanovič, Filip Solar in jaz. Seveda smo to naredili v spremstvu Valerije Petrič in Janka Stropnika, ki sta nam pokazala pot do jame in nam dala še nekaj nasvetov pred vstopom. Najprej smo izmerili jamo Sakola. Ime je dobila po Srečkovem vzdeoku. Namerili smo 28 metrov poligona. Jama ima dva vhoda in nekaj stranskih rofov. Dobre 3 metre nižje je Filip pregledal še eno jamo, ki je imela 10 metrov poligona, zato smo tudi to izmerili in izrisali. Ker je kratek rov dolg 10 metrov smo ji dali ime Filipovo črevo. Kasneje smo šli še v Bojanovo jamo, ki je na drugi strani tega hribočka. Ime

Foto: arhiv

je dobila po drugem odkritelju, pokojnemu Bojanu Mazeju. Ta jama ima 3 vhode in zelo veliko kapnikov. V njej najdemo tudi netopirje in ostale jam-

ske živali. V tej jami smo namerili kar 68 metrov poligona.

Maks Petrič

KRASNO NA KRASU

Zadnji septembrski vikend so naši taborniki preživali na Krasu, kjer je potekalo največje taborniško tekmovanje ROT (republiško orientacijsko tekmovanje).

Naš rod so zastopale tri petčlanske ekipe, ki so tekmovalce v različnih kategorijah. Po prihodu in nastanitvi v Sežani je tekmovalce čakal topografski test in vrisovanje točk. Večer so tekmovalci preživali v OŠ Srečka Kosovelca, kjer so odmevali prijetni zvoki skupin Eva in Kraševci ter Kazenskega voda. Naslednje jutro pa akcija. Navsezgodaj so se ekipe odpravile na progo, kjer so se spopadale s kamenjem, škrapljami, visoko travo, vrtačami...

Tekmovalce je najprej čakala hitrostna etapa in minsko polje, nato pa še praktičen del prve pomoči, kroki, skica poti in opis poti. Po opravljenih preizkušnjah na progi so tekmovalci prispeli na prostor, kjer so si postavili bivak iz šotork in skuhalih tople golaže. Ko se je dovolj stemnilo, je ekipe čakala še ena preizkušnja – Morsejeva abeceda.

Po krepilnem spancu so se tekmovalci podali čez Kras in odšli novim izzivom na proti. Drugi dan je bila orientacija krajša, od nalog pa so morali narisati skico terena botaničnega vrta, profil terena, signalizirati semafor, preveriti obvezno opremo in opraviti nalogo, ki jim jo je pripravil organizator. Tokratna naloga organizatorja je bila rezanje pršuta na čim tanjše rezine. Na cilju jih je pričakalo še A-janje potem pa čakanje na

rezultate.

Naše tri ekipe so zasedle odlična mesta. V kategoriji Grče je ekipa Zeleni bobi zasedla 6. mesto, v kategoriji Popotnikov ekipa Polovica zelja 2. mesto in Mamo čez 7. mesto.

Vsem tekmovalcem čestitamo za odlično uvrstitev na najzahtevnejšem taborniškem tekmovanju.

Suzana Podvinšek

Foto: arhiv

NEKAJ TI MORAM POVEDATI

Pogovarjanje je bližina in toplina, s pogovarjanjem smo družina in skupina« je ena izmed misli iz poslanice ZPMS ob letošnjem tednu otroka.

V vrtcu Urška v Topolšici smo se v tem tednu pogovarjali na različne načine. V govoricu telesa smo skupaj s športnimi pedagogi Dejanom, Davidom, Sebastjanom in Ines otrokom omogočili, da

skozi različna gibanja izražajo svoje spretnosti in gibalne fantazije.

Umetnost je spregovorila v dramatiziranju pravljice *Debela repa*, ko so se otroci tako vživeli, da so strokovnim delavkam govorno in čustveno aktivno pomagali pri vlečenju repe.

Da je smeh pol zdravja pravi že star pregovor. Skupaj s stanovalci Centra za starejše Zimzelen smo se prepričali, da to res drži. Suzanine smejalne igrice, skupno petje in otroški plesi so navdušili tako otroke kot stanovalce.

Kdo bi lahko bil bolj povezan z naravo kot taborniki? Čeprav nam je vreme ponagajalo, so nam taborniki RTV pripravili pravi taborniški poligon, nas naučili taborniških znakov in nas popeljali na orientiring kar po telovadnici. Predstavili so predmete, ki jih uporabljajo, našo spretnost pa preizkusili še s ciljanjem v različne tarče.

Za sproščen nasmeh so potrebni lepi beli zobje. Kako zanje skrbimo, smo se naučili z medicinsko sestro Ireno, ki ve o zobeh prav vse.

Različne govoricice smo združili v lepa doživetja, kjer so bili otroci sproščeni, veseli, radovedni in pomembni, saj je bil vendar njihov teden!

Foto: arhiv

DREVO PRIJATELJSTVA ZA MALE IN VELIKE

Vtorek, 29. 9. 2015, je bil v Vrtcu Šoštanj poseben dan. Povezale so se različne generacije, da bi naredile nekaj dobrega – posadile drevo in se ob tem bolje spoznale.

Dijakom Šolskega centra Velenje, programa okoljevarstveni tehnik, so pri sajenju lipe pomagali majhni in veliki ljubitelji narave. Pri nakupu drevesa je priskočilo na pomoč podjetje Esotech d. d.. Ob mladem drevesu

je bil prisrčen kulturni program, ki so ga skupaj pripravili vrščevski otroci in dijaki. V nadaljevanju so otroci v zanimivih in izvirnih delavnicah spoznavali poklice s področja okoljevarstva, rudarstva in strojništva. Spoznavali so živali, kamnine, izdelovali papirnate sovce, preizkušali avtomobilčke in vlakce, razne rudarske pripomočke in si ogledali zanimive kemijske poskuse.

Dijaki so prijeten dopoldan zaključili z ogledom hortikulture zbirke v Vili Mayer.

Drevo je simbol življenja, ki se trdno ukoreninjeno nenehno razvija in dviga proti nebu, tako kot se razvijamo in dvigamo tudi ljudje. Okoljevarstveni tehniki s tem simbolno osveščamo ljudi za odgovoren odnos do narave.

Maja Radšel
učiteljica na Šoli za rudarstvo in varstvo okolja

Foto: arhiv

JESEN V VRTCU

Jesenske barve so tudi letos preplavile naš vrtec. Narava nam je spet postregla z obilico jesenskih plodov, ki smo jih s pridom izkoristili za igro in ustvarjanje.

Tetka Jesen je prav vsako igralnico napolnila s svojim bogastvom. Tako smo se imeli možnost igrati s kostanjem, s koruznimi storži, z bučami, z listjem, z različnimi semeni in z drugim naravnim materialom. Praznovanje Tetke Jeseni je v našem vrtcu vsako leto posebno doživeti tako za otroke kot tudi za njihove starše. Vsaka skupina praznuje in se družijo na svoj način. Najmlajši so letos uživali predvsem v ustvarjalnih delavnicah in igri s plodovi, spet drugi so se odpravili v naravo ali obiskali kakšno kmetijo, kjer so se lahko posladkali s pečenim kostanjem in zrelim sadjem. Ker imamo radi naravo in njene danosti upamo, da bo letošnja jesen še dolgo tako lepa, sončna in barvita.

Jasmina Stropnik

Foto: arhiv

PIKA NOGAVIČKA TUDI V VRTCU ŠOŠTANJ

*Če si moj prijatelj,
me kliči Pika Nogavička,
pike 'mam na nosku,
a nogavičke na nogah.*

*Dom, ki ni mu para,
je moja vila Čira čara,
tu živim kar sama,
a dobrodošel mi je vsak ...*

Sredi meseca septembra se je v prostore Snašega vrtca, za teden dni, naselila Pika Nogavička, najmočnejša deklica na svetu, s prikupnimi pegami na ličkih in oranžnimi lasmi, spetimi v dve kiti, ki navihano štrlita vsaka na svojo stran.

Z njo smo uživali na skupnih rajanjih in ustvarjali v različnih dejavnostih, ki smo jih pripravile strokovne delavke našega vrtca. Spoznali

smo njena prijatelja, Anico in Tomaža, s katerima je Pika ušpičila marsikatero norčijo, s katero se je vtisnila v otroška srca. Naš vrtec je za nekaj dni postal prava Vila Čira Čara, iz katere so se od zunaj in znotraj slišali otroški vrisk, smeh in petje. Pikina pesem pa bo še kar nekaj časa odmevala po naših hodnikih, saj jo znamo prav vsi, od najmlajših do najstarejših.

Strokovne delavke enote Biba

Foto: arhiv

JESENSKO DRUŽENJE VRTCA URŠKA TOPOLŠICA

Dolgotrajno deževje sredi oktobra je naznanilo, da je v deželo nepreklicno stopila jesen. Narava se je odela v škrlatne barve in nam nasula sladkih dobrot.

Precej sramežljivo je otroke, njihove vzgojiteljice, starše, stare starše in otroške razigranosti željne mimoidoče z zadnjimi toplimi sončnimi žarki zvalila, konec oktobra v topolški

park ob Toplici, na veselo jesensko druženje, ki je že tradicionalna oblika medgeneracijskega sobivanja v Vrtcu Urška Topolšica.

Na skrbno pripravljenem srečanju, kjer smo znanje, dobro voljo ter pripravljenost sodelovati in osrečevati naše cicibane združili tako starši kot strokovne delavke vrtca, je minilo še eno nepozabno popoldne. Pripravili smo

precej raznolik program, v katerem je sleherni udeleženec lahko našel animacijo zase. Predstavniki staršev smo predhodno spremenili park ob Toplici v "otroško jesensko ustvarjalnico", prežeto z jesenskimi dobrotami na mizah, vonjem po pečenem kostanju ter naravnimi materiali, iz katerih so otroci osamljeni gospe Strašilo izdelali čudovitega prijatelja gospoda Strašilo. Delo je bilo zahtevno, zato smo se ob vodenju ene od mamic najprej dobro ogreli. Otroci so morali rešiti cel kup jesenskih ugank, ki so jih vodile do posameznih sestavnih delov strašila. Pa nikar ne dvomite v njihov uspeh! Najmlajši so asfaltirane površine v parku poslikali z jesenskimi motivi, ko pa se je sonce skrilo, so vsem zelo prijale športne igre na pripravljenih poligonih, ki so minile v duhu zdrave tekmovalnosti in smeja. Na koncu je sledilo več kot zaslužno sladkanje s sadjem, pečenim kostanjem in drugimi jesenskimi dobrotami, ki so jih v last pripravili očki in dedki ter mamice in babice. Tako smo se vrnil domov polni lepих vtisov in novih doživetij.

Iskrena hvala vsem za pomoč pri pripravi srečanja ter vzgojiteljicam za skrbno izdelana darila – strašila, ki so postala del jesenske okrasitve naših toplih domov ob zavedanju, da drobne pozornosti in prijazni nameni pričarajo nasmeh in prižgejo iskrico sreče v otroških očeh.

za Vrtec Urška Topolšica
Danica Sovič

Foto: Silvija V. Goršek

Občina Šoštanj

Vila MAYER
Šoštanj

Knjiga

STOPETKRAT O ŠOŠTANJU V ENEM ODSTAVKU

Občina Šoštanj se predstavlja z izborom 105-tih ključnih identifikacijskih elementov zahodnega dela Šaleške doline, ki so prostor sooblikovali v preteklosti in so nekateri tudi del sedanosti.
Naprodaj v Vili Mayer. Cena 5 €. Vabljeni k nakupu.

ZVONETA A. ČEBULA
70
LET
ZBIRATELSTVA

Vila MAYER
Šoštanj

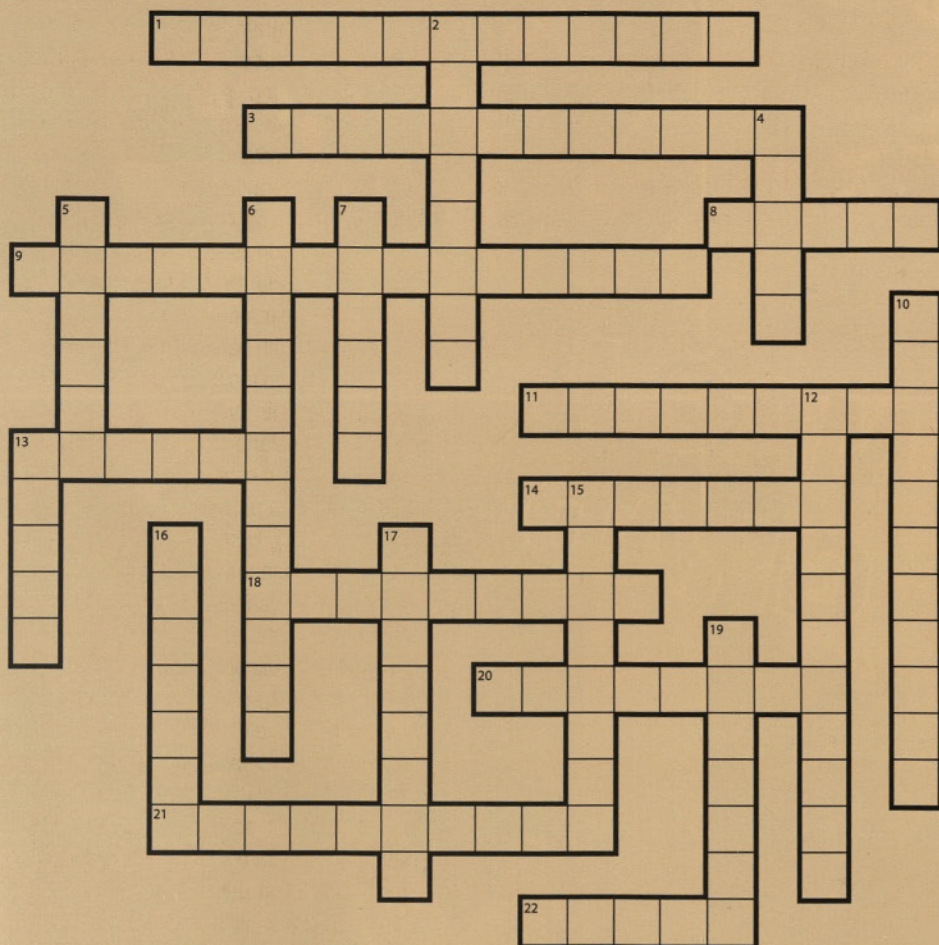
Občasna razstava Spet je jezero

Razstavljamo redke ohranjene arhitekturne člene porušene cerkve sv. Mihaela v Družmirju. Ostanke in so iz zasebne zbirke Zvoneta A. Čebula in so na ogled do konca leta 2015. Vstop na razstavo je prost. Vljudno vabljeni.

1825
2015

Šoštanj
Družmirje

Spet je jezero

Vodoravno

1. Sodoben slovenski pesnik
3. Naša pevka (premetenka črk ŠANU REDENDA)
8. Nekdanji slovenski kolesar (Gorazd)
9. Verski praznik, konec meseca oktobra
11. Večji stroj za košenje trave
13. Slano pecivo
14. Kraja
18. Blažilec tresljajev pri vozilih
20. Cesarjeva žena
21. Smešno narisana znana oseba
22. Oplov model

Navpično

2. Gasiški pozdrav
4. Puljska znamenitost
5. Okamenela smola izumrlih iglavcev
6. Aparat za oživiljanje
7. Obmorski kraj za pridobivanje soli
10. Etika
12. Domišljija, fantazija
13. Oblika zavarovanja
15. Nasilna pripojitev tujega ozemlja k državi
16. Dvomljivec
17. Kaznivo dejanje, prekršek
19. Animirani film

ŠALE

„Šefe, tako slabo plačo imam, da se še poročiti ne morem!“ „Ne sekirajte se. Čez nekaj let mi boste zaradi tega rekli hvala.“

»Zakaj si tega človeka pozdravil z dober večer, ko pa je šele jutro?« »Zato, ker se mi stemni, takoj ko ga vidim.«

Nimam twiterja ali facebooka, zato hodim okoli z megafonom in objavljam kaj delam in kaj se mi je dogajalo čez dan. Za enkrat mi sledijo trije, mislim, da sta dva policaja in tretji je psihiater!

14 policajev piše test z enim vprašanjem: KATERI JE NAJHITREJŠI AVTO NA SVETU? Prvi napiše Jaguar, drugi plonka od prvega, ker pa slabo vidi, napiše Januar, tretji plonka od drugega in si misli: „Bom malo drugače napisal, da ne bodo vedeli, da sem plonka!“ in napiše Februar in tako do trinajstega, ki je napisal December. Za štirinajstega zmanjka mesecev in napiše: SREČNO NOVO LETO!

Na vratih piše, da ordiniramo samo do petih popoldne! Vem, gospod zdravnik, ampak tisti

pes najbrž ne zna brati, pa me je ugriznil ob pol šestih!

„Zakaj si pa ti zaprt?“

„Iz gostilne sem šel naravnost v avto. Pa ti?“ Župnik in mežnar stojita ob vaški cesti in zabi-jata v tla tablo z napisom: „Konec je blizu! Obr-nite se, dokler še ni prepozno!“ Mimo pridrvi avto, voznik skozi okno zavpije: „Pustita ljudi pri miru, vidva, verska fanatika!“ Čez nekaj trenutkov se zasliši cviljenje zavor in nato glasen pljus. Mežnar se obrne k župniku: „Ali misliš, da ne bi bilo bolje, če bi preprosto napisala: „most je podrt?“

Direktor podrejenemu: „Dve novici imam za vas. Slabo in dobro.“ „Najprej mi povejte dobro.“ „Prav. V podjetju vas zelo visoko cenijo.“ „In kakšna je slaba?“ „Da je to mnenje manjšine. Sam se pridružujem mnenju večine.“

Predsednik disciplinske komisije reče kaznovanemu delavcu: „Že štiriindvajsetkrat ste bili kaznovani. A veste, kaj to pomeni?“ „Da bom sedaj slavil mali jubilej in mi boste za nagrado oprostili?“

7			3		2
	4			1	9
	5	2	9		
2		1	5	7	
	9	4	7		8
		7	4	8	
3	2			5	
9		3			1

Zakaj imajo Gorenjci tako velike nosove? Ker je zrak zastoj ...

Podjetnik pokliče k sebi svojega lenega sina in mu pravi:

„Odločil sem se in ti prepisal 25 % podjetja, tu imaš papirje. Kaj bi rad v podjetju počel?“

„Ne vem... na tehniko se ne spoznam, od računovodstva mi je slabo, v prodaji se je treba ukvarjati s tečnimi kupci...“

Oče: „Torej, česa se boš lotil?“

„Svoj delež bom prodal.“

Velenje
Sp Do 35
LIST
2015
352(497.4 šoštanj)
9008161,20
COBISS e

KNJILJNICA VELENJE

MAČJI GRAD

Občina Šoštanj, Trg svobode 12, 3325 Šoštanj,
na podlagi 10. člena Pravilnika o nagradah za izjemne dosežke in uspehe študentov
(Uradni list Občine Šoštanj št. 6/2015 v nadaljevanju Pravilnik), objavlja

JAVNI RAZPIS

ZA DODELITEV NAGRAD ZA IZJEMNE DOSEŽKE IN USPEHE ŠTUDENTOV

I. PREDMET RAZPISA

Predmet razpisa je dodelitev nagrad v letu 2015 za izjemne dosežke študentov na izobraževalnem, umetniškem (kultura, glasba), športnem ali drugem strokovnem področju. Namen nagrajevanja študentov za izjemne uspehe in dosežke je povečevanje vloge znanja kot družbene vrednote, priznanje najuspešnejšim posameznikom ter krepitev motivacije za nadaljnje uspešno šolanje.

II. UPRAVIČENCI:

Splošni pogoji za upravičenost do nagrade:

Na podlagi 4. člena Pravilnika so do nagrad za izjemne dosežke upravičeni kandidati, ki izpolnjujejo naslednje splošne pogoje:

- so državljani Republike Slovenije s stalnim bivališčem v občini Šoštanj;
- imajo status študenta in so prvič vpisani v 1. ali višji letnik programov višjega ali visokošolskega izobraževanja prve ali druge stopnje.

Posebni pogoji za upravičenost do nagrade:

Do nagrade so upravičeni študenti, ki izpolnjujejo zgoraj navedene splošne pogoje ter so dosegli:

- **študenti, ki se vpisujejo v I. letnik študija:** izjemen dosežek na regijskem ali državnem tekmovanju iz znanja, naziv zlati maturant na splošni ali poklicni maturi, izjemen dosežek na umetniškem ali športnem področju (nagrada, samostojna razstava, visoka uvrstitev na regijskem ali državnem tekmovanju), visoka povprečna ocena v zaključnem letniku srednješolskega izobraževanja;
- **študenti, ki se vpisujejo v višji letnik študija:** visoko povprečno oceno opravljenih izpitov v preteklem študijskem letu, izjemen dosežek na umetniškem ali športnem področju (nagrada, samostojna razstava, visoka uvrstitev na regijskem ali državnem tekmovanju);
- aktivno (so)delovanje na področju družbenih in prostovoljnih dejavnosti (velja za študente 1. letnikov in višjih letnikov).

III. ŠTEVILO IN VIŠINA NAGRAD

Podeljenih bo šest (6) nagrad kandidatom z najvišjim številom doseženih točk. Višina nagrade za študente 1. letnikov znaša 100 % minimalne plače, za študente višjih letnikov pa 110 % minimalne plače. Neto vrednost nagrade se izplača v enkratnem znesku.

IV. PRIJAVA NA RAZPIS IN ROK ZA ODDAJO VLOG

Prijava na javni razpis mora biti oddana na obrazcu, ki je sestavni del razpisne dokumentacije. Vloga, ki ni vložena na predpisanem obrazcu, se šteje kot nepopolna. Prijava mora vsebovati vse zahtevane priloge oziroma dokazila, ki so navedena v razpisnem obrazcu. Razpisna dokumentacija je od dneva te objave do izteka prijavnega roka dosegljiva na spletni strani Občine Šoštanj: <http://www.sostanj.si>. Razpisno dokumentacijo se lahko v razpisnem roku prevzame tudi v sprejemni pisarni Občine Šoštanj. Pridržujemo si pravico, da morebitne spremembe in dopolnitve razpisa objavimo kot **popravek na spletni strani Občine Šoštanj**, najkasneje 8 dni pred zaključkom razpisa.

K prijavi za nagrado je potrebno priložiti:

1. dokazilo o vpisu v izobraževalni program za tekoče študijsko leto 2015/2016;
2. dokazila o izjemnih dosežkih: fotokopija maturitetnega spričevala (velja za študente 1. letnikov), fotokopije priznanj s tekmovanj oz. dosežkov, uspehov in uvrstitev na izobraževalnem, umetniškem ali športnem področju, druga dokazila glede izjemnih dosežkov, uspehov in priznanj;
3. dokazilo o registrirani družbeni prostovoljni dejavnosti z natančno obrazložitvijo aktivnosti vlagatelja;
4. dokazilo o učnem uspehu (velja za študente 1. letnikov);
5. dokazilo o opravljenih izpitih (velja za študente višjih letnikov).

Kot popolna bo obravnavana prijava, ki bo oddana v skladu z zahtevami te točke razpisa.

Rok za oddajo vlog je petek, 20. november 2015. Šteje se, da je vloga pravočasna, v kolikor je zadnji dan roka oddana na pošti priporočeno na naslov: *Občina Šoštanj, Trg svobode 12, 3325 Šoštanj* ali osebno oddana v sprejemno pisarno Občine Šoštanj, *do 12.00 ure* zadnji dan roka.

Ovojnica s prijavo naj bo opremljena s pripisom: **»RAZPIS ZA NAGRADE ŠTUDENTOM«.**

Prepozno vložene vloge, vloge, ki jih je vložila neupravičena oseba, in vloge, ki ne bodo v roku dopolnjene, se s sklepom zavržejo. Vse dodatne informacije v zvezi z javnim razpisom dobijo zainteresirani na tel. št.: 03 898 43 00.

V. IZBIRNI POSTOPEK

Postopek javnega razpisa vodi komisija, ki jo je 12. 10. 2015 imenoval župan. V primeru nepopolno izpolnjenih vlog in vlog s pomanjkljivo dokumentacijo, se prijavitelja pozove, da vlogo v postavljenem roku dopolni. Predlog za dodelitev nagrade oz. za zavrnitev ali zavrženje vloge komisija poda na temelju določil Pravidnika o nagradah za izjemne dosežke in uspehe študentov (*Uradni list Občine Šoštanj št. 6/2015*). O izidu javnega razpisa bodo vlagatelji obveščeni z odločbo. Izbrani kandidat, prejemnik nagrade, lahko le enkrat kandidira na javnem razpisu. Občina in nagrajenec medsebojna razmerja glede nagrade uredita s pogodbo.

Številka: 603-0005/2015

Datum: 21. 10. 2015

Komisija za dodelitev nagrad za izjemne dosežke in uspehe študentov
Predsednik: Bogomir BRLOŽNIK